

Sygn. akt II Ka 497/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniu 09 listopada 2023 r.

sprawy **S. T. i K. Z.**

oskarżonych z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 16 grudnia 2022 r. sygn. akt II K 1680/21

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonej S. T. na rzecz D. K. 420 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

zasądza od oskarżonego K. Z. na rzecz D. K. 420 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych S. T. i K. Z. po 790 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 497/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

CZEŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 16 grudnia 2022 r. w sprawie II K 1680/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Z apelacji obrońcy oskarżonego K. Z.:</p> <p>obraży przepisów prawa procesowego, który mógł mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:</p> <p>art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. - przez mało wnikliwą, nieobiektywną, zbiorczą ocenę dowodów, bez wskazania w uzasadnieniu wyroku dowodów potwierdzających udział K. Z. w zawieraniu przez osk. S. T. umów z pokrzywdzonym D. K., w szczególności wpływu oskarżonego na decyzję pokrzywdzonego o założeniu rachunku bankowego i ustanowieniu pełnomocnikiem współoskarżonej S. T.</p> <p>art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - przejawiającą się w rozbieżności pomiędzy sentencją wyroku a jego uzasadnieniem,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

polegającą na umieszczeniu w opisie czynu stwierdzenia o doprowadzeniu przez oskarżonego do zawarcia przez S. T. umowy z D. K., podczas gdy w uzasadnieniu Sąd ustalił, że zawarcie umowy było wynikiem porozumienia pomiędzy pokrzywdzonym a współoskarżoną (str. 2-3 uzasadnienia).

art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez nieprawidłową ocenę materiału dowodowego w zakresie ustalenia daty czynu i następnie błędnego ustalenia, że został on popełniony w okresie od 19 kwietnia 2019 r. do 23 lipca 2020 r. zamiast prawidłowej daty do 28 maja 2019 r. tj. założenia przez D. K. rachunku bankowego i przelania kwoty 100.000 zł

obraży art. 415 § 1 kpk przez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w kwocie 19.900 zł w sytuacji, gdy wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 31 sierpnia 2020 r. sygn. I C 148/18 została zasądzona od osk. S. T. na rzecz pokrzywdzonego kwota 100.000 zł z tytułu objętych aktem oskarżenia umów

Z apelacji obrońcy oskarżonej S. T.

I. obraży przepisów postępowania mający istotny wpływ na wynik sprawy tj.

1) art. 6 k.p.k. w zw. z art. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej o przesłuchanie świadków P. J. E. S., R. K., K. K. (1), K. B., K. K. (2) jako nieprzydatnego dla rozstrzygnięcia sprawy w sytuacji gdy świadkowie mieli zeznawać m.in. na okoliczność stanu technicznego budynku w

P., zakresu prac remontowych niezbędnych do przeprowadzenia, przeprowadzonych w budynku prac wykończeniowych, które to okoliczności mają istotne znaczenie dla oceny prawnokarnej zachowania oskarżonej i zmierzały do wykazania braku istnienia u oskarżonej zamiaru bezpośredniego, konsekwencją którego to naruszenia było poczynienie wadliwych ustaleń faktycznych sprawy jakoby oskarżona dopuściła się popełnienia zarzuconego jej aktem oskarżenia czynu;

2) art. 415 § 1 k.p.k. poprzez orzeczenie w pkt 3 wyroku od oskarżonej S. T. obowiązku naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz D. K. kwoty 80.000 złotych, podczas gdy o roszczeniu wynikającym z zarzuconego oskarżonej przestępstwa prawomocnie orzeczono wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach w sprawie o sygnaturze akt: IC 164/20;

3) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający poznanie toku rozumowania Sądu w zakresie podstawy prawnej wyroku, w szczególności dotyczących kwestii ustalenia zamiaru oskarżonej;

4) art. 2 §2 kpk, 7 kpk, art. 410 kpk, poprzez dokonanie dowolnej, niepopartej zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, polegającej na:

a) dokonaniu nienależytej oceny wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach wydanego w sprawie IC 164/20 konsekwencją czego było naruszenie przez Sąd klauzuli antykumulacyjnej i zasądzenie od

oskarżonej częściowego obowiązku naprawienia szkody;

b) bezkrytycznym obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań M. C. w tej części w jakiej świadek wskazywał, że nie było ustaleń z S. T. dotyczących tego że faktury za materiały budowlane kupowane przez w/w miały być brane na firmę (...) w sytuacji gdy z załączonych przez obronę wydruków wiadomości e-mail (k.336) wynika, że powyższa kwestia była przedmiotem rozmów M. C. z T. K. w kontekście podatkowego rozliczenia kosztów prowadzonych prac wykończeniowych- konsekwencją czego było poczynienie wadliwych ustaleń faktycznych, że M. C. nie zlecał S. T. brania faktur za zakupione materiały wykończeniowe na firmę (...);

c) bezzasadnym odmówieniu wiarygodności przedłożonym przez obronę zdjęciom znajdującym się na k.319-362 akt sprawy przedstawiającym stan budynku w momencie otrzymania kluczy przez S. T. oraz dokumentujących przeprowadzone prace wykończeniowe konsekwencją czego było poczynienie wadliwych ustaleń faktycznych, że oskarżona nie przeprowadziła żadnych prac wykończeniowych w budynku w P. a pieniądze zainwestowane przez D. K. wydała na osobiste wydatki;

d) bezzasadne odmówienie wiarygodności dokumentom w postaci faktur VAT za zakupione materiały budowlane konsekwencją czego było poczynienie wadliwych ustaleń faktycznych, że oskarżona nie przeprowadziła żadnych prac wykończeniowych w budynku w P. a pieniądze zainwestowane przez D. K. wydała na osobiste wydatki;

e) pominięciu przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy złożonego przez oskarżoną porozumienia z dnia 28 maja 2019 r. zawartego przez S. T. i D. K. ze spółką (...) § K. określającego przyszłe warunki współpracy w zakresie wynajmu budynku pod przedszkole konsekwencją czego było poczynienie wadliwych ustaleń faktycznych sprawy i przyjęcie że oskarżona nie zamierzała wywiązać się z umowy zawartej z D. K.;

f) pobieżnej analizie historii operacji wykonywanych na rachunku bankowym K. Z., pominięcie okoliczności na jaką wskazywał K. Z., że pieniądze wypłacane w gotówce przeznaczone były na wypłaty dla współpracowników, konsekwencją czego było poczynienie wadliwych ustaleń faktycznych, że pieniądze zainwestowane przez D. K. wydatkowane były na osobiste wydatki S. T.;

g) bezzasadne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom S. T. oraz K. Z. w części co do zakresu prac wykończeniowych przeprowadzonych w budynku w P. w sytuacji gdy zakres prac został wykazany zdjęciami jak również co do ustaleń z M. C. odnośnie brania na firmę w/w faktur VAT za zakup materiałów budowlanych w sytuacji gdy w aktach sprawy znajduje się korespondencja e-mail wymieniana pomiędzy M. C. i T. K. potwierdzająca podnoszone przez oskarżonych okoliczności, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia wadliwych ustaleń faktycznych sprawy;

II. błąd w ustaleniach faktycznych sprawy przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu że:

	<p>a) oskarżona popełniła czyn z punktu I części opisowej wyroku oraz że działała w zamiarze bezpośrednim, podczas gdy właściwa analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów winna skutkować przyjęciem braku istnienia u oskarżonej zamiaru bezpośredniego oraz uznaniem że zachowanie oskarżonej nie wypełniło dyspozycji czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k.</p> <p>b) prace budowlane w budynku w P. wykonane zostały w znikomej części;</p> <p>c) pieniądze zainwestowane przez D. K. przeznaczone zostały na osobiste wydatki;</p> <p>d) oskarżeni nie są w stanie przedstawić żadnych „podwykonawców” wykonujących prace w budynku w P.;</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych K. Z. oraz S. T., wskazać należy, że część z nich jest tożsama i w tym zakresie, aby nie powielać wywodów Sądu Odwoławczego w kolejnych rubrykach tabelarycznego uzasadnienia, zostaną one omówione łącznie.</p> <p>Należy wskazać, że nie wszystkie fakty ustalone przez Sąd I instancji muszą być oparte na dowodach bezpośrednich, w tym przyznaniu się oskarżonego do winy, ale mogą wynikać także z nieodpartej logiki sytuacji oraz jednoznacznego kontekstu ustalonej sekwencji faktów ubocznych, na</p>		

podstawie których doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność faktyczna istotnie wystąpiła. Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała, żeby postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wadliwie, na co wskazywali obrońcy oskarżonych. Wprost przeciwnie, Sąd I instancji Sąd Rejonowy w Siedlcach zgodnie z przepisami postępowania karnego przeprowadził dowody istotne dla ustalenia okoliczności decydujących o winie K. Z. oraz S. T., a następnie ocenił je w sposób logiczny, wieloaspektowy, a przede wszystkim zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, wyciągając z nich właściwe wnioski. Nie można zapominać, że oskarżonym zarzucono działanie wspólnie i w porozumieniu, a więc nie było przesłanek do oddzielnej oceny dowodów dotyczących zarzucanych im czynów, jeżeli dowody odnosiły się do wspólnej działalności oskarżonych. Odnosząc się do zarzutów obrońcy oskarżonego to należy wskazać, że jak sam K. Z. wskazał, telefonicznie dowiedział się o planach swojej konkubiny dotyczących zawarcie umowy biznesowej związanej z prowadzeniem przedszkola, porzucił pracę za granicą i w połowie czy pod koniec maja 2019 roku wrócił do kraju. Świadek D. K. wskazywał wprost, że oskarżona przekazała mu, iż specjalnie „ściągnęła oskarżonego” z granicy. K. Z. był zorientowany w poczynaniach konkubiny, która 22 maja 2019 roku zawarła umowę wspólnego przedsięwzięcia gospodarczego, a 28 maja 2019 D. K. otworzył rachunek bankowy i w tym dniu dokonał wpłaty 100.000 zł.

Oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, choć każde z nich nie wypełniło wszystkich znamion czynu zabronionego, ale ich współdziałanie było ścisłe, działali w pełnym rozeznaniu swoich planów, bo już 30 maja 2019 roku dokonano przelania pierwszej kwoty na konto oskarżonego, a za 6 dni kolejnej. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z jakiego powodu przekazuje dane do konta konkubinie i nie budził jego zdziwienia sukcesywny wpływ na konto znacznych kwot pieniężnych. Wobec powyższego nie można było uznać, że czyn został popełniony przez oskarżonego do 28 maja 2019 roku. Z uzyskanej informacji od Naczelnika Urzędu Skarbowego wynika, że K. Z. figuruje w ewidencji z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od 15 maja 2019 rok, a więc tuż po powrocie do kraju, do 9 sierpnia 2019 roku gdy działalność została zawieszona. W tym samym okresie oskarżony płacił składki za siebie do ZUS-u. Brak informacji o płatnościach wobec innych osób. Wszystkie te okoliczności świadczą jednoznacznie, że oskarżony współdziałał z oskarżoną również przed datą 28 maja 2019 roku. Próba wykazania legalności podjętych działań poprzez wystawienie faktury z dnia 9 sierpnia 2019 na rzecz M. C. (k.293) nie powiodła się, jeżeli oskarżony przyznał, że nie została ona w żaden sposób zaksięgowana. Brak jest podstaw dowodowych do stwierdzenia, że oskarżony wydatkował otrzymane pieniądze na wynagrodzenia dla pracowników - brak okoliczności wskazujących na zatrudnianie kogokolwiek czy dokonanie zakupu materiałów - brak faktur czy innych potwierdzeń zakupu.

Sąd Odwoławczy nie stwierdził obrazy art. 7 kpk w procesie wydawania przez Sąd Rejonowy zaskarżonego wyroku, który przy ocenie dowodów wystrzegął się generalizacji i wszelkich uproszczeń, konkretyzując swoje rozważania i odnosząc je do okoliczności rozpoznawanej sprawy. Ocena zeznań pokrzywdzonego D. K. oraz świadków M. C. i T. K. zaprezentowana na łamach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego, który w całości ją aprobuje. Sam fakt, że oceniono te dowody w aspekcie ich wiarygodności nie w taki sposób jak życzyliby sobie tego obrońcy oskarżonych nie jest tożsamy ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Wskazać należy, że ustawa procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodów według kryterium, czy jest on korzystny, czy też obciążający dla oskarżonego. O wartości dowodu nie stanowi ocena z punktu widzenia interesów stron, lecz treść dowodu - tak w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden bowiem dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (wyrok SA w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992). Sąd Rejonowy odniósł się do depozycji pokrzywdzonego D. K. oraz świadków M. C. i T. K. w sposób szczegółowy, analizując je dogłębnie i słusznie konkludując, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, aby bezpodstawnie pomawiali oskarżonych o zachowania, które nie miały miejsca w rzeczywistości. Trudno było uznać, że dowody

wskazane w punkcie I. 1. apelacji (ale również dokumentacja fotograficzna złożona do akt) miały zasadnicze znaczenie w sprawie, gdyż przedmiotem postępowania nie była ocena, jakie prace należało wykonać, ale czy zostały wykonane takie prace wymagające nakładów odpowiadających pobranej kwocie. W tym zakresie najbardziej miarodajne były zeznania właścicieli lokalu M. C. i T. K., a Sąd I instancji ocenił je w sposób właściwy. Wskazani świadkowie w sposób szczegółowy opisali stan budynku w chwili przekazania go oskarżonej – wykonane wcześniej położenie kabli elektrycznych, położona glazura czy wykonana hydraulika. Właściciele wskazali, że oskarżona domagała się od nich zwrotu poczynionych nakładów, ale nie posiadała żadnych dokumentów potwierdzających dokonanie, nie wykazała, że poniosła nakłady na budynek i nie wystąpiła na drogę postępowania cywilnego. Gdyby oskarżona miała zamiary zgodne z prawem to dysponowałaby fakturami za zakupiony towar, czy za wykonane projekty. Przystawione faktury to ułamkowa część wypłacanej kwoty, a przestawione kalkulacje nie były objęte poniesieniem jakichkolwiek kosztów. Oferta z k.284 została przedstawiona jeszcze przez zawarciem umowy, podobnie jak faktura z dnia 22 maja 2019 roku. Oskarżony, który rzekomo wydawał wypłacone pieniądze na wynagrodzenia pracowników nie przedstawił żadnego dokumentu potwierdzającego wypłatę pracownikom wynagrodzenia w gotówce, co wydaje się rzeczą oczywistą w obrocie gospodarczym.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy słusznie uznał wyjaśnienia

oskarżonego K. Z. za niewiarygodne w całości, natomiast oskarżonej S. T. za wiarygodne jedynie w części, a mianowicie w części w jakiej wskazała, iż wzięła od D. K. 100 tysięcy złotych. Należy w tym miejscu przypomnieć, że sąd może obdarzyć przymiotem wiarygodności depozycje osobowe w części, bądź w całości (postanowienie SN z 26.03.2021 r., II KK 94/21, LEX nr 3232190). Sąd nie jest zobowiązany do dawania wiary takim dowodom w całości, a ocena ta zawsze musi zostać dokonywana w zestawieniu z pozostałym materiałem sprawy. Z samego zaś niezadowolenia obrońcy co do wyników tej oceny nie można upatrywać jej nietrafności.

Naruszenie art. 410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Natomiast nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 kpk dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie. Ponadto wskazać należy, że aby zasadnie, a tym samym skutecznie podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest odmiennej oceny materiału dowodowego skupiającej się wyłącznie na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany

Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni zarzut oparty na tychże przepisach bezzasadnym (wyrok SA w Warszawie z 18.10.2018 r., II AKA 402/17, LEX nr 2581120). Wobec niezasadności zarzutów co do obrazy art. 7 kpk oraz art. 410 kpk, zarzut odnoszący się do treści pisemnych motywów zaskarżonego, które a propos umożliwiło prawidłową kontrolę instancyjną, nie mógł uzyskać akceptacji Sądu II instancji.

Tytułem uzupełnienia wywodów Sądu I instancji z k. 567v należy wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, wyrażonym w wyroku z dnia 03 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKA 80/13 przy ustaleniu zamiaru sprawcy, który nie przyznaje się do winy, należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności (w tym dotyczące strony przedmiotowej), na podstawie których można by wyprowadzić wnioski czy mamy do czynienia z oszustwem. Nie budzi wątpliwości pogląd, iż o zamiarze zagarnięcia mienia można wnioskować również z zachowań sprawcy składających się na elementy strony przedmiotowej przestępstwa, a nie tylko z jego wyjaśnień, w których ów zamiar kwestionuje (Legalis Numer 999517) .Jak wynika z akt niniejszej sprawy, oskarżona w dacie zarzucanego jej czynu zalegała z płatnościami na rzecz innych podmiotów, toczyły się wobec niej postępowania egzekucyjne. W ciągu bardzo krótkiego czasu dokonała przekazania na rzecz oskarżonego znacznej kwoty, nie przedstawiając faktur zakupowych, zaś w tym czasie nie było jeszcze podstaw do wypłaty wynagrodzenia rzekomym

pracownikom. Nie posiadała żadnych środków finansowych, ale przekazała pokrzywdzonemu wizję dobrego zarobku i korzyści z prowadzenia przedszkola. Jej zamiar wynikał zatem wprost z jej wszelkich działań i zaniechań. O zamiarze bezpośrednim wprowadzenia w błąd świadczą kolejne, poszczególne czynności wykonawcze związane z szybkim przekazaniem pieniędzy celem uniknięcia egzekucji, wydatkowanie ich na cele osobiste. Gdyby pokrzywdzony wiedział jaka jest sytuacja majątkowa oskarżony to zapewne nie zawarłby umowy i nie przekazał na konto kwoty 100.000 zł. Oskarżona podjęła działania, aby poinformować konkubenta o planach zawarcia umowy, potem zawarła umowę, otrzymała pełnomocnictwo do konta, a następnie zaczęła przekazywać pieniądze na konto K. Z., pozorując działania uzyskiwania rzekomych ofert czy specyfikacji. To wszystko zaś dawało podstawy przypisania oskarżonym czynu z art. 286 § 1 kk, a nie z art. 284 § 1kk, gdyż konto i zgromadzone tam środki należały nadal do D. K. i pozostawały do jego dyspozycji. Oskarżona zaś była jedynie upoważniona do konta.

Sąd II instancji nie stwierdził także by doszło do naruszenia normy procesowej wskazanej w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Zaskarżony wyrok skazujący zawierał bowiem zarówno odpowiednio dokładne określenie przypisanego oskarżonym czynów, który wobec oskarżonego K. Z. został zmodyfikowany (k.546v), jak i jego kwalifikację prawną.

W postępowaniu przed Sądem I instancji nie doszło również do obrazy art. 366 kpk Sąd Rejonowy przeprowadził w niezbędnym

zakresie postępowanie dowodowe i na tej podstawie wyjaśnił istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności. Uznał też, że pozostałe proponowane dowody są do tego nieprzydatne i swoje stanowisko należycie uzasadnił. Skarżący nie wykazał, by to stanowisko było błędne. Dopuszczone i przeprowadzone zostały te dowody, które mogły przyczynić się do wyjaśnienia sprawy. W zakresie dowodów wskazanych w punkcie I. 1. apelacji obrońcy S. T. stanowisko zostało zawarte wcześniej.

W ocenie Sądu Okręgowego niezasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 415 § 1 kpk wobec oskarżonych (zarzut I.2. apelacji obrońcy oskarżonej). W ocenie Sądu Okręgowego w tym wypadku klauzula antykumulacyjna nie będzie miała zastosowania, gdyż klauzula ta wymaga dla swojego zastosowania zaistnienia zarówno podmiotowej, jak i przedmiotowej tożsamości rozstrzygnięcia o orzeczeniu. Wskazana tożsamość jest swoistym ograniczeniem klauzuli antykumulacyjnej zawartej w tym przepisie, pozwalającym na jej stosowanie, a więc na wyłączenie możliwości obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz nawiązki, jedynie w takich sytuacjach, kiedy doszło już do prawomocnego rozstrzygnięcia o roszczeniu bądź w przedmiocie tego roszczenia toczy się postępowanie, ale pomiędzy tymi samymi stronami. Wobec oskarżonego K. Z. nie orzeczono o zasądzonym roszczeniu w innym postępowaniu i nie toczy się inne postępowanie o roszczenia w kwocie 19.000 zł. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że pomimo tego, iż wobec S. T. zapadł prawomocny wyrok

cywilny, a jego egzekucja jest całkowicie bezskuteczna, to kwota dochodzonego roszczenia jest inna, a orzeczenie w trybie art. 72 § 2 kk będzie działało mobilizująco wobec oskarżonej, aby uiściła należność pokrzywdzonemu.

Niezasadny okazał się również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny wobec zarzutu prawa procesowego. Tym samym niezasadność zarzutu związanych z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego implikuje niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Sąd Okręgowy podziela argumenty zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r. II AKa 275/17, iż w realiach wniesionych w niniejszej sprawie środków odwoławczych Sąd Okręgowy nie ma podstaw, by na skutek ich treści odnieść się do wymiaru orzeczonych wobec oskarżonych kar. Zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w zakresie zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455. Z powołanej regulacji literalnie

wynika więc, że sąd odwoławczy rozpoznając sprawę związany jest podniesionymi zarzutami. Oznacza to, że w sytuacji zaskarżenia wyroku w całości, a zarazem przy braku podniesienia odrębnych zarzutów w zakresie kary, sąd odwoławczy może odnieść się do jej wymiaru jedynie przez pryzmat art. 440 k.p.k. Możliwość odniesienia się przez sąd odwoławczy do wymierzonych oskarżonym kar, na skutek domniemania z art. 447 § 1 k.p.k., może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy uwzględniony został którykolwiek z zarzutów podniesionych co do winy, a skutkujący koniecznością zmiany ustaleń faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyroku.

Wniosek

Z apelacji obrońcy oskarżonego K.
Z.:

o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczonego mu czynu

Z apelacji obrońcy oskarżonej S. T.:

o uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania;

o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie, iż czyn oskarżonej stanowił przywłaszczenie i wyczerpywał dyspozycję art. 284 § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzenie oskarżonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadne

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	

-----	-----
-------	-------

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II, III.	Na podstawie art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonych S. T. i K. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. K. kwoty po 420 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tych kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).
IV.	Na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.), zasądzono od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 790 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. Z.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej S. T.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana